

ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΝΤΖΗΡΑΣ

Στην πόρτα

© 2024, Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ & Κώστας Μίντζηρας

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2024

Επιμέλεια: Μυρτώ Ταπεινού

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Κουγέα

Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271

e-mail: info@potamos.com.gr – www.potamos.com.gr

IG: [potamos_books](#) – FB: Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ / POTAMOS Publishers

ISBN 978-960-545-122-6

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, κλήσις και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΝΤΖΗΡΑΣ

ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

 ποταμός

ΑΘΗΝΑ 2024

Μιλώ και με ακούς, άρα υπάρχουμε.

FRANCIS PONGE

I.

Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΟΛΟΪΔΙΑ. Σαν να βλέπεις ότι πέφτεις καθώς κοιμάσαι. Αν ήταν εικόνα, θα 'δειχνε μια χοντροκομμένη, άκομψη πτώση, με τα άκρα να προσαθούν αγωνιωδώς να γαντζωθούν απ' όπου βρουν και τον αυχένα να κρατάει με χίλια ζόρια το κεφάλι όρθιο, να εποπτεύει (ποιος ξέρει τι πράγμα;). Κανείς όμως, απ' όσο ξέρω, δεν επιχείρησε αποτύπωση αυτής της άχαρης στιγμής. Η επιστήμη, βέβαια, γνωρίζει πιθανές αιτίες για το άλμα στο κενό. Θυμάμαι μια εξήγηση απ' το σχολείο: βγαίνει το κάρμα. Όποιος μιλούσε στα κορίτσια για τέτοια παραψυχολογικά, κέρδιζε πάντα – για λίγο, έστω– τις εντυπώσεις. Αν μάλιστα υπήρχαν κι απορίες; Τι άλλο ήθελε.

Απ' την πτώση περισσότερο μου εντυπώθηκε η ξαφνική αλλαγή επιπέδου. Το παράδοξο όχι μόνο να μη σφίγγεσαι, αλλά να χαλαρώνεις κιόλας. Ακόμα και στη θάλασσα δεν αφήνεσαι –στην αρχή, τουλάχιστον– ολότελα. Κι εκεί ο αυχένας κρατάει ψηλά το κεφάλι. Κάποιες φορές έχω υποκριθεί στον ύπνο μου πως πέφτω, ψάχνοντας μια ευκαιρία η σωματική επαφή με τη Λούλα ν'

αποκατασταθεί τυπικά και πρόσκαιρα, έστω και χωρίς λόγια κι εξηγήσεις, με μια αγκαλιά, πριν βυθιστούμε στον ύπνο. Όχι πως πιάνει πάντοτε.

Αυτή τη φορά τα πράγματα ήταν αλλιώς. Η πτώση έφερε πόνο, σαν να στούμπισα αριστερά τη λεκάνη και τον σύστοιχο αγκώνα μου. Τα πόδια μου διπλώθηκαν όπως των φιλενάδων της μαμάς στις επισκέψεις: ενωμένα και λίγο πλαγιαστά, αριστερά ή δεξιά. Μια απ' αυτές, η κυρία Βούλα, αρεσκόταν να βάζει το 'να πίσω από τ' άλλο και κάθε τόσο να το αλλάζει χωρίς να αποσπώνται τα γόνατα και οι γάμπες μεταξύ τους. Το κεφάλι μου ήταν βαρύ και βούιζε, είχα δαγκώσει ταυτόχρονα και δυνατά μάγουλο και γλώσσα. Μπροστά στο αριστερό μάτι μου, όπως ήμουν οριζοντιωμένος, ανοιγόταν μια επιφάνεια που φάνταζε αχανής, γεμάτη μικρά σκουπίδια, χνούδια, ψίχουλα, τρίχες. Στο βάθος ξεχώριζε ένα τριγωνικό γυαλάκι (δες πού έφτασε απ' την κουζίνα) κι ένα ελάχιστο κέρμα. Ήταν αδύνατο να κουνήσω οτιδήποτε, εκτός απ' το βλέμμα μου. Μια άλλη καφέ γυαλιστερή επιφάνεια ορθωνόταν πίσω απ' το κεφάλι μου κι έφτανε σε δυσθεώρητο ύψος. Την κοιτούσα αποχυνωμένος. Ένιωθα σάλια να τρέχουν στο σαγόνι μου. Κρύωνα μολονότι κατάλαβα απ' το μανίκι που είχα μπροστά μου πως φορούσα την μπεζ καπαρντίνα. Την είχα πάρει το πρωί απ' το καθαριστήριο. Η Αφροδίτη είχε παραξενευτεί που καθυστέρησα τόσο να περάσω, ενώ ήταν έτοιμη μια βδομάδα τώρα. Μ' έτρωγε το δεξί αυτί, χωρίς να μπορώ με τίποτα

να φτάσω να το ξύσω. Αναπόλησα την ύψιστη ευφορία που προσφέρεται σε όποιον ξεκινάει να ικανοποιεί μια απλή σωματική ανάγκη: δίψα, φαγούρα, κατούρημα, νύστα, πείνα. Ξαφνιάστηκα που δεν νύσταζα. Τον τελευταίο καιρό πέφτω νωρίς και ξυπνάω πριν από τις 5 π.μ. Χωρίς ξυπνητήρι, βέβαια. Στριφογυρνάω ως τις 6:30 π.μ. το πολύ, δίχως να τον ξαναπάρω, και σηκώνομαι. Αλλά κι αργά να κοιμηθώ, πάλι το ξημέρωμα είμαι στο πόδι.

Δεν έχω τι να σκεφτώ. Είμαι αρκετή ώρα σ' αυτή την κατάσταση με το μυαλό μου να αργεί. Δεν ξέρω πόση. Θυμάμαι το τηλεφώνημα της Λούλας που δέχτηκα όταν άρχιζαν οι ειδήσεις, όμως αγνωώ πόσο έχει περάσει. Της είπα ότι ξεκινάω σε λίγο. Είχα βάλει να ψήσω τοστ, θα το 'παιρνα στο χέρι και θα πήγαινα να τη βρω. Μέχρι να γίνει, έκλεισα το PC, φόρεσα την καπαρντίνα και περίμενα. Το ραντεβού ήταν στο σινεμά και θα περπατούσαμε μέχρι το εστιατόριο όπου θα συναντούσαμε τα παιδιά. Ανέκαθεν θεωρούσα ότι το βράδυ δεν πρέπει να τρως μετά τις οκτώ. Ήταν όμως η πρώτη φορά που θα βλέπαμε τα παιδιά μετά τον ερχομό τους απ' το ταξίδι, κι υποχώρησα: όχι εύκολα, πάντως. Αυτός ήταν κι ο λόγος για το τοστ τόσο αργά. Έχω την εικόνα ότι το έβγαλα απ' την τοστιέρα και το ακούμπησα σε μια κόκκινη χαρτοπετσέτα, περίσσευμα απ' τις γιορτές. Έβγαλα το καλώδιο απ' την πρίζα και, με το τοστ στο 'να χέρι και τα κλειδιά στο άλλο, ξεκίνησα για την πόρτα. Εκεί διακόπτονται όλα.

Ο πονοκέφαλος εντείνεται, τα βλέφαρά μου βαραινούν με δυσκολία μπορώ να τα ανοίγω. Ένα χέρι μου έχει μουδιάσει, αδύνατο να καταλάβω ποιο. Τα αυτιά μου καίνε. «Η μοίρα σου δουλεύει», έλεγε η γιαγιά μου. Ναι, χωρίς σταματημό.

Περιμένω. Ανάθεμα κι αν ξέρω τι.

2.

ΝΕΑΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ φωνή φτάνει σαν από μακριά στ' αυτιά μου: «Μπαμπά». Χτυπάνε την πόρτα μου. Δεν μπορώ να κουνηθώ. «Μπαμπά, μέσα είσαι;» (Μπαμπά;) Δεν καταλαβαίνω ποιος μιλάει, αλλά θέλω να πω «Ναι». Αμ δε. Δεν βγαίνει φωνή, μόνο αέρας και σάλια. Οι χτύποι γίνονται συνεχείς· δυναμώνουν. Θα βαράνε με όλη την παλάμη. Αλλάζει ο ήχος, γίνεται πιο μπάσος. Μαζί ακούγεται και ξερός κρότος μπρασελέ (ρολογιού;). «Πάω να βρω κλειδιά, δεν γίνεται έτσι»· αχνά ακούγεται αντρική φωνή την ώρα που τα χτυπήματα τραντάζουν την πόρτα κι αυτή το κεφάλι μου. Πόρτα είναι η καφέ επιφάνεια από πάνω μου. Οι φωνές πληθαίνουν, πάλι δεν καταλαβαίνω τι λένε. Κρυώνω, τα μάτια μου τσούζουν και ταυτόχρονα βασιλεύουν. Τα αυτιά μου πάγωσαν. Ακούγεται σαν σε όνειρο: «Μπαμπά μου, ερχόμαστε, ακούς;».

Νιώθω να στριμώχνομαι, κάτι με σπρώχνει· να με πάει προς τα πού; Μαζεύομαι και ζαρώνω προς τον τοίχο πίσω απ' την πόρτα. Μπρος στα μάτια μου εμφανίζονται πόδια που δεν σταματούν να κινούνται πέρα

δώθε. Βλέπω μόνο παπούτσια: καφέ, μαύρα, άσπρα, σκονισμένα, γυαλισμένα, αθλητικά. Ακούγονται κουβέντες, η μια πάνω στην άλλη: «Φέρε φορείο», «Καρδιά;», «Μην τον μετακινείτε», «Με προσοχή». Νομίζω και λυγμοί, δεν είμαι σίγουρος. Με τρώει ξανά το αυτί· ας το ξύσει κάποιος.

Είμαι ξαπλωμένος ανάσκελα (και δεμένος;) σε στενό κρεβάτι που κουνιέται πέρα δώθε. Ο χώρος είναι μικρός, το λευκό φως από πάνω μου τρυπάει το μυαλό. Μια διαφανής πλαστική μάσκα με κόβει, χωρίς να μπορώ ν' αντιληφθώ σε ποιο σημείο ακριβώς. Ανασαινώ δύσκολα. Ένας νεαρός άντρας μ' άσπρα κάθεται δίπλα μου τραβώντας τα δάχτυλά του για να τρίξουν, ήχος που με γαληνεύει. Ο Πατσουράκος το 'κανε διαρκώς στις σκοπιές. Συγκεντρώνω με πολύ κόπο το βλέμμα στο πρόσωπό του. Τσεκάρει κάθε τόσο το ρολόι του αφηρημένα. Πώς θα τον κάνω να με δει; Συνεχίζω να έχω τα μάτια μου πάνω του, ώσπου κλείνουν. Μια πόρτα που βρίσκεται στα πόδια μου ανοίγει προς τα πάνω, όπως στις παλιές ξύλινες ποντικοπαγίδες με το σύρμα. Ο νεαρός κατεβαίνει κι εμφανίζονται και δυο άλλοι, που σηκώνουν και μετακινούν το στενό κρεβάτι προς τα έξω. Είναι νύχτα. Με βάζουν σε ένα καρότσι με ρόδες και με πάνε γρήγορα. Μια όμορφη κυρία με ξανθά καρέ μαλλιά, μες στα λευκά, περπατάει κι αυτή δίπλα μου με ταχύ βήμα. Μου χαμογελάει αμυδρά. Την ξέρω; Δεν φορά το μεγάλο άσπρο καπέλο της Τζέσικα Λανγκ. Μπαίνουμε σε αίθουσα με πολλά δυνατά φώτα κι ανθρώπους

με λευκά. Επικρατεί ένταση. «Τι έχουμε εδώ;» ρωτάει ένας άνδρας με λαδωμένα μαλλιά. «Μάλλον εγκεφαλικά». «Όλα θα πάνε καλά», ακούω μια σιγανή γυναικεία φωνή. Η ωραία μου ξανθιά θα είναι.

Βρίσκομαι ξαπλωμένος σε μεγάλο κανονικό κρεβάτι στο δεξί μου χέρι—στο πάνω μέρος της παλάμης—καταλήγουν δυο οροί, τ' άλλο είναι αφημένο στο στρώμα, δίπλα στη λεκάνη μου. Είμαι ξεβρόκωτος και σκεπασμένος αεροστεγώς. Δυσφορώ. Το δωμάτιο έχει ημίφως, αριστερά μου υπάρχει κι άλλο κρεβάτι. Χωρίς ορό, μόνο μ' οζυγόνο. Η πόρτα είναι μισάνοιχτη, ακούγεται ησυχία. Κρυώνω στα κάτω άκρα, ούτε που τα νιώθω. Έχω καρφωμένο το βλέμμα στο άνοιγμα της πόρτας, απ' όπου φαίνεται ένα μέρος του διαδρόμου. Διακρίνω τρία άτομα να στέκουν σ' ημικύκλιο και να συζητούν χαμηλόφωνα. Φτάνουν μόνο ψίθυροι, που με ηρεμούν και με νανουρίζουν. Έρχονται στον νου μου οι σιγανές κουβέντες των γυναικών του σπιτιού μεσημέρι του Μ. Σαββάτου ή της παραμονής Πρωτοχρονιάς, όταν έχουν βάλει τα παιδιά για ύπνο κι ετοιμάζουν το βραδινό φαγητό. Κάπου κάπου ακούγονται ήχοι από πιάτα, σερβίτσια, γελάκια. «Πρέπει οπωσδήποτε το μεσημέρι να κοιμηθείτε, αλλιώς δεν θ' αντέξετε το βράδυ». Προσπαθώ με το ελεύθερο χέρι να ξύσω τον μηρό μου. Τα σκεπάσματα είναι πολύ στενά και χωμένα κάτω απ' το στρώμα. Το πρώτο πράγμα που κάνω πάντα όταν μπαίνω σε δωμάτιο ξενοδοχείου είναι να ελευθερώσω τα σκεπάσματα. Εδώ δεν γίνεται.

Καθώς λαγοκοιμάμαι με διαλείμματα, περνάνε από μπροστά μου, το ένα μετά το άλλο, τρία (μέτρησα) πρόσωπα, που δεν τα καλοδιακρίνω στο ημίφως. Με κοιτάζουν με σαστισμένο ύφος. Άλλος αγριίζει το μέτωπό μου και τραβάει προς τα πίσω τα μαλλιά μου, άλλος χαιδεύει το χέρι μου (προσοχή στους ορούς) κι άλλος ψιθυρίζει στ' αυτί μου· δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς. Νομίζω πως βλέπω ανδρικά πρόσωπα, η φωνή του τελευταίου όμως μοιάζει γυναικεία. Φεύγουν με το κεφάλι σκυμμένο, γυρίζοντάς το προς τα μένα κάμποσες φορές. Αποχωρούν αθόρυβα κλείνοντας την πόρτα περισσότερο από πριν. Γλαρώνουν ξανά τα μάτια. Από δίπλα ακούγεται αέρας που ξεφεύγει με πίεση από κλειστά χείλη πφφφ, πφφφ. Έτσι έκανε η μαμά όταν κοιμόταν. Ξαφνικά θέλω να πάω για κατούρημα, αλλά δεν μπορώ να σηκώσω το σκέπασμα με το 'να χέρι. Ζορίζομαι. Ο διπλανός ακόμη ξεφυσάει· απόγνωση. Η πόρτα ανοίγει προσεκτικά μ' ένα νιαούρισμα –που ακούγεται μόνο στο άνοιγμα– και μπαίνει μια κοντή κυρία. Τη γέρνει πάλι κι έρχεται προς το μέρος μου. Αφήνει μια τσάντα απ' το Lidl στο κομοδίνο δεξιά απ' το κρεβάτι και –άλλο πάλι και τούτο– πιάνει να φτιάξει το μαξιλάρι μου. Εύχομαι να το γυρίσει από κάτω, το νιώθω ιδρωμένο. Ακουμπάει μαλακά την παλάμη της στο μέτωπό μου κι ακούω που μονολογεί: «Ψήνεται ο έρμος». Η ανάγκη να κατουρήσω ξανάρχεται εντονότερη. Κουνάω, όσο το επιτρέπει το σκέπασμα, τη λεκάνη μου και παράλληλα γλείφω τα χείλια μου, που έχουν στεγνώσει. Τη βλέπω με την άκρη του

ματιού να μουσκεύει σ' ένα ποτήρι με ελάχιστο νερό και χιλιάδες φυσαλίδες μια τσακισμένη γάζα και να μου βρέχει τα χείλη· αηδία.

Δεν αντέχω άλλο, θα κατουρήσω. Η ανακούφιση με πλημμυρίζει. Δεν αισθάνομαι βρεγμένος παρ' όλα αυτά. Με τ' αριστερό χέρι ψηλαφώ το στρώμα, κατάστεγνο. Η κοντή κυρία έρχεται σιγά σιγά απ' την αριστερή πλευρά του κρεβατιού, αγγίζει με το χέρι της το δικό μου, το κινητοποιεί και στριμώχνει το σκέπασμα κάτω από το στρώμα. «Μπορείτε να ουρήσετε, αν θέλετε. Σας έχουν βάλει καθετήρα». Πες το, χρυσόστομη.

ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΠΕΡΝΟΥΝ χωρίς να μπορώ να μιλήσω γι' αυτές. Γιατροί και νοσοκόμες μπαίνουν και βγαίνουν καθημερινά, σκυθρωποί επισκέπτες με έκφραση συμπόνιας και ψεύτικο χαμόγελο έρχονται για λίγο. Το πιο σημαντικό: το βράδυ καταφέρνω στα κρυφά να βγάξω λίγο τα πόδια απ' το σκέπασμα για να πάρουν αέρα. Η κοντή κυρία που έρχεται ανελιπώς το 'χει πάρει είδηση, αλλά δεν αντιδρά. Της χαμογελάω κι όταν με βλέπει ανταποδίδει κι αυτή στραβώνοντας κάπως το στόμα, σαν να θέλει να κρύψει το χαμόγελο. Όπως ο πατέρας του Έντι, ντρέπεται να δείχνει ότι γελάει. Κάθε πρωί που φεύγει η κοντή κυρία, όποιος νοσοκόμος έρχεται κλείνει ξανά ασφυκτικά το σκέπασμα. Μέχρι την νύχτα. Λούπα. Ο διπλανός μου, που ξεφυσούσε, έφυγε κι άδειασε το κρεβάτι που καταλαμβάνει τη νύχτα η τσάντα από το Lidl. Εκεί γέρνει η κοντή το κεφάλι να ψευτοκοιμηθεί σπρώχνοντας τη βαριά πολυθρόνα δίπλα της. Μ' έχουν ξυπνήσει νωρίς.

Μ' έχουν μεταφέρει και παρκάρι έξω απ' το Γραφείο Κίνησης, ξαπλωμένο πάλι σε στενό φορείο. Η κου-

βέρτα είναι κοντή, αφήνει τα πόδια μου ξεσκέπαστα και κρυώνουν. Οι νοσοκόμοι κι άλλοι που περνούν από δίπλα λένε διάφορα με στεντόρεια φωνή και γέλια. Θέλω να ρωτήσω πολλά: πότε θα πάψουν να χώνουν τα σιεπάσμαατά κάτω απ' το στρώμα; Πότε θα μου δώσουν πίσω το σώβρακό μου; Τι απέγινε αλήθεια ο διπλανός; Έγινε καλά; Πέθανε; Ρωτούσε πάντα: «Τι φαγητό έχουμε σήμερα;». Τρελαινόταν για βραστό κοτόπουλο (μπούτι) με άσπρο ρύζι, χωρίς αρακά και καρότα, που τα σιχαινόταν. Άφηνε ανέγγιχτη την κομπόστα ροδάκινο, αλλά τσάκιζε το ρυζόγαλο. Ό,τι κι αν του 'λεγαν, απαντούσε «Ναι». Μη γελάσετε, αλλά μου λείπει το *πφφφ* του. «Πάμε, κύριε Πάνο», μου λέει ένας ξερακιανός νοσοκόμος και βγάζει το φρένο από το φορείο. «Ήρθε κι ο γιος σας». Έχω γιο;

Καθώς με βάζουν στο νοσοκομειακό, βλέπω δίπλα μου έναν σαραντάρη με κοντό μαλλί και γένια σαν του Σαλπιγγίδη. «Ακολουθείστε μας», του λέει ο οδηγός. Το 166 ξεκινάει. Γιατί δεν έρχεται κι αυτός μαζί; Σπάζω το κεφάλι μου να θυμηθώ, αλλά όχι. Δεν έχω γιο. Μαλακίες λένε. Κι αν έχω; Σιγά τ' αυγά. Δεν θυμάμαι να μ' έχει επισκεφτεί γιος. Εκτός κι αν κοιμόμουνα. Ησυχάζω και κλείνω τα μάτια. Ένα απότομο φρενάρισμα με κάνει να τα ανοίξω πάλι. Η πόρτα ανοίγει. Φτάσαμε.

Με παρατάνε πάλι δίπλα στο Γραφείο Κίνησης. Εμφανίζεται κι ο σαραντάρης, χωρίς να πει κουβέντα. Κοιτάζει χαμένος τον κόσμο που πηγαίνει κι έρχεται. Παρατηρεί αφηρημένα όσους περνούν μπροστά μας